

Arrest

nr. 62 900 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat O. GRAVY en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine en u bent minderjarig (16 jaar). U woonde samen met uw ouders in de stad Gyumri. U verklaarde dat uw vader activiteiten had gedaan in verband met de presidentsverkiezingen. Uw vader werd toen gearresteerd en na twee à drie dagen weer vrijgelaten. Tijdens zijn aanhouding kwamen er politieagenten naar jullie huis en namen de computer van uw vader in beslag. Daarnaast gebeurde het meermaals dat uw vader één of meerdere dagen niet naar huis kwam. U weet niet waarheen hij precies ging of wat hij precies deed, maar u weet wel dat hij vaak voor zaken in verband met de verkiezingen naar Jerevan ging en dat hij deelnam aan betogingen. Tijdens zijn afwezigheid kwamen bodyguards van de burgemeester meermaals naar de verblijfplaats van uw vader vragen. Op een avond, toen hij vier à vijf dagen afwezig was geweest, kwam

uw vader thuis aan u en uw moeder zeggen dat jullie Armenië moesten verlaten omdat er gevaar was. Nog dezelfde dag, op 27 of 28 juni 2010, vertrok u samen met uw vader en uw moeder uit Armenië. Jullie reisden met de wagen naar Tbilisi, Georgië, alwaar jullie het vliegtuig naar Moskou, Russische Federatie, namen. In Moskou werden jullie door een Armeense kennis van uw vader opgewacht en naar een hotel gebracht. Na enkele dagen vertrokken uw ouders uit het hotel met de mededeling dat ze zouden terugkomen en dat u op hen moest wachten. Uw ouders kwamen echter niet terug. De Armeense kennis van uw vader kwam u zeggen dat uw ouders reeds vertrokken waren en regelde uw reis van Moskou naar België. U reisde per minibus naar België, waar u op 9 juli 2010 bij de Belgische asielinstanties asiel aanvraag. U verblijft in België bij een ver familielid C.H. (...)
U legde ter staving van uw asielaanvraag geen enkel document neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt enerzijds dat uw vader in Armenië problemen kende omwille van zijn politieke activiteiten. Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijensysteem heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien uw vader daadwerkelijk de problemen die u inroept (cf. uw vader werd tijdens de presidentsverkiezingen gedurende twee à drie dagen aangehouden en zijn computer werd toen in beslag genomen), heeft meegemaakt, zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Bovendien reikt u geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren.

Anderzijds verklaarde u dat uw vader op een bepaald moment kwam zeggen dat jullie Armenië moesten verlaten, omdat er gevaar dreigde en gaf u aan dat er tijdens de afwezigheid van uw vader meermaals medewerkers van de burgemeester naar zijn verblijfplaats kwamen vragen. U weet niet om welke reden zij naar uw vader kwamen vragen. U weet wel dat uw vader meermaals voor zaken in verband met de verkiezingen naar Jerevan ging, maar u kon niet zeggen of er een verband bestaat tussen de bezoeken van de medewerkers van de burgemeester en de activiteiten van uw vader in Jerevan in verband met de verkiezingen (zie CGVS, p. 9). Voor zover deze problemen te maken zouden hebben met de politieke activiteiten van uw vader, moet worden verwezen naar bovenstaande informatie. Voor zover deze problemen een andere oorzaak hebben, moet worden vastgesteld dat u hierover geen verdere concrete informatie kan verschaffen, noch dat u enig document kan voorleggen dat betrekking heeft op deze feiten. Aldus maakt u niet aannemelijk dat er in hoofde van u sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In verband met een eventuele terugkeer naar Armenië verklaarde u nog dat u niet weet waar uw ouders zich bevinden en u bijgevolg niet weet waarheen u in Armenië zou moeten gaan (zie CGVS, p. 10). U maakt echter niet aannemelijk dat u in het ongewisse bent over de verblijfplaats van uw ouders en daarom niet naar Armenië zou kunnen terugkeren. Integendeel, u verklaarde immers dat u onlangs telefonisch contact heeft gehad met uw vader, maar dat u van hem de opdracht had gekregen niets te zeggen over de inhoud van dat gesprek (zie CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat er wel degelijk mogelijkheden tot contact met uw ouders zijn en dat er ook effectief reeds een contact geweest is.

Tot slot moet worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw reis van Moskou naar België niet geloofwaardig zijn. U verklaarde dat u met een minibus bent gereisd en dat jullie onderweg gecontroleerd werden. U stelde niet te weten hoeveel controles er waren, maar verklaarde dat de passagiers van de minibus soms wel en soms niet persoonlijk gecontroleerd werden. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u niet weet met welke documenten u reisde. U verklaarde dat alle documenten bij de chauffeur waren, dat u die documenten niet gezien heeft en dat er geen afspraken

met de chauffeur werden gemaakt over wat u zou moeten zeggen of doen bij een controle (zie CGVS, p. 6-7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het feit dat de kans zeer groot was dat u een individuele identiteitscontrole zou ondergaan, is het erg onwaarschijnlijk dat de chauffeur zou nalaten u informatie over de gebruikte reisdocumenten te geven of het risico zou nemen geen concrete afspraken met u te maken. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daarnaast toont u evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de vreemdelingenwet), van het artikel 1 van de Conventie van Genève. En van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker wijst op de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal en geeft een theoretische uiteenzetting weer aangaande deze motiveringsplicht. In fine van dit eerste onderdeel stelt verzoeker dat men inderdaad rekening moet houden met het feit dat men in aanmerking moet nemen dat de tegenpartij gespecialiseerd is in de behandeling van de asielaanvragen en bijgevolg perfect op de hoogte is of beweert te zijn van de toestanden die in het land van herkomst van verzoeker heersen. In een tweede theoretische onderdeel verwijst verzoeker naar het artikel 1 van de Conventie van Genève en licht toe wat men onder de begrippen “*vervolging, dader van de vervolging, oorzaken van vervolging*” dient te verstaan. Verzoeker licht tevens toe dat naast deze begrippen de Conventie van Genève tevens een breder begrip voorziet voor de gevallen die niet onder de andere begrippen vallen, met name het behoren tot een sociale groep. Verzoeker citeert de definitie van sociale groep zoals omschreven door het UNHCR.

Verzoeker koppelt deze theorie aan de bestreden beslissing en stelt dat er gepreciseerd dient te worden dat de verwerende partij de problemen van de vader van verzoeker niet betwist en citeert dienaangaande het volgende onderdeel van de bestreden beslissing: “*(...) in het licht van alle elementen van waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, zelf indien uw vader daadwerkelijk de problemen die u inroept heeft meegemaakt. (...)*”

En de verwerende partij zou volgens verzoeker tevens erkennen dat er vervolgingen om politieke redenen in Armenië bestaan, daar zij het volgende zou preciseren in de bestreden beslissing: “*(...) dat er in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er voer bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd worden.(...)*”

Vervolgens verwijst verzoeker naar de slotconclusie van de bestreden beslissing en stelt dat deze onaanvaardbaar is en argumenteert dat de verklaring van verzoeker wel zeker geloofwaardig is en stelt verder dat het niet ernstig mag betwist worden dat de politieke tegenstanders van de Armeens overheden inderdaad regelmatig vervolgd werden. Verder wijst verzoeker er op dat zijn verklaringen in verband met het telefonische contact met zijn ouders of omtrent zijn reis naar België in twijfel worden getrokken, doch geen betrekking hebben op de feiten die hem er toe gebracht hebben om zijn nationaal grondgebied te verlaten.

Verzoeker concludeert dat uit zijn uiteenzetting blijkt dat de verwerende partij zijn asielaanvraag niet met voldoende aandacht heeft onderzocht en dat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst hij het risico loopt om vervolgd te worden in de zin van de Conventie van Genève.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker niet akkoord te gaan met de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst hij naar het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft een korte theoretische uiteenzetting weer aangaande het begrip “*ernstige schade*” en stelt verder dat de verwerende partij haar standpunt hieromtrent niet uitlegt als ze beweert dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker concludeert dat het onbetwistbaar is dat de toestand van verzoeker niet aan een ernstig onderzoek is onderworpen.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling wijst de Raad er op dat dit artikel geen directe werking heeft. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt dat verzoeker zich hoofdzakelijk in zijn verzoekschrift beperkt tot een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en de Conventie van Genève en het herhalen van de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat het geven van een loutere theoretische uiteenzetting en het herhalen van de asielmotieven evenwel niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Op dit punt kan gewezen worden op de bewijslast in hoofde van verzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève,

1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De uiting van verzoeker dat hij niet akkoord gaat met de conclusie van de bestreden beslissing is uiteraard eveneens niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Immers, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat betreft dit onderdeel van de uiteenzetting van verzoeker kan de Raad dienstig verwijzen naar de conclusie van de verwerende partij in haar nota waarin zij stelt: *“(...) Verzoekers verweer is bijgevolg op dat vlak niet ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde. (...)”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich beroept op de problemen die zijn vader in Armenië kende omwille van zijn politieke activiteiten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verwijst naar informatie over de politieke problemen in Armenië en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd en waaruit het volgende blijkt: *“(...)dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. (...)”*

De verwerende partij stelt dan ook vast in de bestreden beslissing dat indien de problemen van de vader van verzoeker daadwerkelijk zijn gebeurt er geen redenen zijn om te stellen dat verzoeker bij terugkeer actueel het onderwerp zal uitmaken van vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De Raad kan de verwerende partij hierin volgen daar in het administratief dossier geen elementen terug te vinden zijn waaruit blijkt dat verzoeker persoonlijk problemen in de zin van de Conventie van Genève heeft gehad (gehoor, p. 9), noch dat hij verklaarde dat er een risico is bij terugkeer op dergelijke persoonlijke problemen. Dienaangaande kan er tevens op gewezen worden dat verzoeker de bestreden beslissing verkeerd interpreteert daar er nergens wordt erkend dat de problemen van de vader niet worden betwist. En bovendien wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing een geheel van motieven is op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker geen concrete bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt tevens dat hij zeer vage verklaringen aflegde en ook geen concrete informatie kan verschaffen omtrent zijn asielrelaas.

Verzoekers argumentatie bevat verder geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. De Raad herhaalt wederom dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekers uiteenzetting kan niet in deze zin worden begrepen. Ook de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de reisweg en het feit dat hij niet zou weten waar zijn ouders zich bevinden ook al had hij telefonisch contact met zijn vader overtuigen niet.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en schaaft zich achter de bestreden beslissing, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Er kan evenmin worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet uitleggen waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en dus niet is onderworpen aan een ernstig onderzoek, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat uit het geheel van motieven in de bestreden beslissing de commissaris-generaal heeft geoordeeld tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijke gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

Het verzoek van verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen, minsten om de beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal kan niet worden ingewilligd. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS